

רו את מערכת הבחירות לכנסת. הם עשו מערכת בחירות יותר יפה מהמך בוגרים. הם האזינו זה לדברי זה. הילדים היו מרותקים.

הפסקת דיסקו

שעה וחצי אחרי תחילת ההצבעה כבר היו התוצאות. חברי ועדת הקלפי, יחד עם נציגי המורים, ישבו וספרו את הקולות. מחוץ לאולם פיזו התלמידים הצעירים, ובמיוחד התלמידות, לקול מוסקת דיסקו רועשת. ילדות כיתה ב' רקדו בצעירות בנות 18. חיקוי זה הקוד. הילדים מחקים את המבוגרים, הן בריקוד, הן במערכת הבחירות שלהם. בשעה 11 מתכנסים כולם שוב באולם. יושבראש ועדת הקלפי מכה בפטיש כדוגמת זה של יושבראש הכנסת, ופותח את הישיבה. מתח דרמאטי משתרר באולם, המועמדים מצטנפים עם חבריהם.

305 ילדים בחרו. שישה פתקים לבנים, ואחד נמנע, מודיע הושב ראש המכובד. ראשונה נבחרה תמי מאירי מכיתה ו' עם 87 קולות. הילדים פורצים בשאות-שימחה וקריאות יעידו רמות: "תמי, תמי..." נרגשת ובטוחה בעצמה היא תופסת את מקומה ליד שולחן הכבוד. אחריה, בעלת 29 קולות, תמי פורת מכיתה ד'. וכאן באה ההפתעה. תמי מסרבת לבוא לשולחן, מכיוון שהסירה את מועמדתה לפני הבחירות, ולמרות זאת נבחרה. מבוכה קלה אחזה במנחה הטכס ובמורה האחראית. אחרי זמן קצר נמצא מוצא.

לצורך העניין תמלא מנהלת בית הספר את תפקיד נשיא המדינה, והיא שתחליט אם לקבל את ההתפטרות או לא, מודיע המנחה. הכל נושמים לרווחה. התקלה הראשונה בהליך הריקודים בביהמ"ד נפתרה. וכך נקראו שמותיהם של יתר הנבחרים למועצת התלמידים החדשה, 11 במיספר.

מה שלא קיים בפוליטיקה של המדינה בוגרים קיים בפוליטיקה של הילדים. מבין 11 הנבחרים, שבע הן בנות, ורק ארבעה בנים. הילדים בוחרים לגופו של עניין, ולא לענייניו של הגוף, ותבוא עליהם הברכה.

חברי מועצת התלמידים החדשה נקראים לחתום על הצהרת התחייבות, ואחר כך נקראים לבצע חלה ולטבול אותה במלח, כמינהג ארוחת הערב כלילי-שבת. שלי לוטנברג, בוגרת הנבחרים, על מישקל וקו חברי הכנסת, מקבלת לידה את פטיש ניהול הישיבה. בה שלי נולדה ב-10 בינואר 1977. תמי מאירי קוראת את מגילת מועצת התלמידים, ונושאת את נאום הבחירה שלה. קצר וענייני.

מנהלת ביהמ"ד החדשה נוהגת ככבוד כלפי הנבחרים החדשים, ניגשת לכל אחד מהם, נותנת תעודת מינוי למורעצה ומברכת לדרך צלחה.

מדוע נבחרה דווקא סטטיסטיקה חירות האישיות? לא חשבתי על שיטה אחרת. אבל בכיתה נרבר על מה שהיה, ויתכן שיש מקום לשינויים בשנה הבאה. ובאשר למורים? המורים התייחסו לזה מאוד בעניין. ככל נושאי הלימוד היתה מעורבות בהליך הלימוד. לתלמידי מידע זה נתן מודעות לתכנים שברוך כלל אינם עולים בשיעורים. זה נתן להם יותר הכנה והכנה לחיים, יותר ביקורת-עצמית.

אגם מבחינה חברתית זה הועיל. לומדים לשמוע זה לזה, לעבוד בקבוצות, ולהיות מחוייבים להבטחות שנתנו.

מה קורה למועמדים שלא הצליחו להיבחר למועצת התלמידים? אלה ישתתפו בוועדות האחרות של בית הספר. אסור שאי-בחירתם תיחשב על-ידם ככישלון לעצם היותם מה שהם.

דויד סימנטוב, נכה מילדות, מייעץ לאחיו לצרה לרכוש אומץ לבר בשיטה מקורית, ומספר לרון בר על בעיות המין של הנכים

נכייצה, הזוכים לכבוד ולייקר על שהקריבו משהו למען המדינה, מקבלים תרומה כספית. נכה רגיל חי מקיפנה ועומה. אין די כסף לנסיעות ולרכישת ציור, לא כל שכן לדירה.

לצרה, הנכים האחרים? אולי בגלל הטיפולים הלא-נכונים, ואולי כתוצאה טבעית של מוגבלות, הופכים הנכים למאור אגואיסטים. לא מתחשבים, ולעיתים רעים. זה דבר

"ללכת אל זונה!"

הרבה שנים גר דויד עם הוריו. קומה גבוהה בבית-דירות. הרבה יותר מציק מסתם לאיננה. הריצה אחרי הרשויות הביאה אותו לשום-מקום. הבטיחו שממש, ממש עכשיו מגיע התור שלי לדירה, וכלום לא קרה. דירה לא יצאה לי מזה. בראשית 1976, אף שבת רעב ליד מישכר הכנסת. אף אחד כמעט ולא שם ליבו אל האיש הממושקף בכיסא-הד

שאני מעולם לא רציתי לעשות, ושמתי תי על עצמי שלא להיפך לזונה. הניסיון להיות לבן-אדם רגיל ככל האפשר החזיר את סימנטוב שוב ושוב לקמפוס אוניברסיטת חיפה. בגיל 36 הוא בעל תואר בהיסטוריה כללית, ב' מדע-המדינה ובהיסטוריה של עמי-ישאל. בשנות ה-20 לחייו הפך שם בורבית. בתחילה מתוך ניסיון לראות "איך

נראית-לעין. הרופאים עמדו אובדני-עצות.

"דבר כזה עוד לא ראינו", הם אמרו ונתורו חסרי-ישע, בראותם את מצבו של דויד הולך ומידרדר. "חסר-היכולת לקבוע אבחנה ב' מילא לא שינה כלום", הוא מסביר בדיעבד. רופא הצליח אחר-כך למצוא את פשר השיתוק, שהחל שולט בדויד. מחלה נדירה וקטלנית פגעה בו, עד היום לא ברור איך.

רק אלף אנשים בכל העולם חולים במחלה זו, הפוגעת בשינוי-המישקל ובמערכת-העצבים, ורק שניים חלו בה בארץ. מצבו של השני חמור מאוד. "המחלה ממאירה, ואין כל דרך לטפל בה", הוא מסכם.

כיום מרוחק דויד לכסא-גלגלים ומוגבל מאוד בתנועתו. ידיו משותקות בחלקן, ודיבורו לפעמים שוטף ולפעמים מים מרוסקים ולא-ברור. איך השפיעה הנכות על הדרך שבה עוצב?

"ברור, שכשאתה נכה משתנה הכל מסביבך במהירות. אתה מסגל את עצמך. אתה מנסה להשתלב, ולא תמיד מצליח. אתה מפתח שינאה להרבה אנשים, שלא מקבלים אותך. אתה הופך למין דו-קישוט ומנסה להילחם ככל יכולתך".

למרות הקושי הטכני שבדיבורו ובין דויד בריוק למה מתכוון בדיבורו, ולעיתים אף לרברים הנרמזים כרמזי חבו מאחורי השאלה. אביו עדיין מטפל בו ככילד קטן. מכין לו אוכל, מנקה קצת, רואג ל' בגדים.

דירת-הדירה הוציאה בניין גדול ומכור עד בחיפה. העושר אינו כאן. מה דעתו של סימנטוב על אחיו

ללכת לזונה — זוהי עצתו של דויד סימנטוב, נכה, לכל אחיו לצרה. הנכים מאוד מוטרדים מהעניין הזה של יחסי-מין. כמו כל גבר, החושב שאינו מסוגל לקיים יחסי-מין עם אשה, גם הנכה סובל בעניין הזה מתיסכולים. הייתי מציע לנכה ללכת — ולא רק פעם אחת — לזונה, כדי לראות אם הוא מסוגל. הדבר יפח בו אומץ-לב ויעזור לו לקיים יחסים עם נשים אחרות.

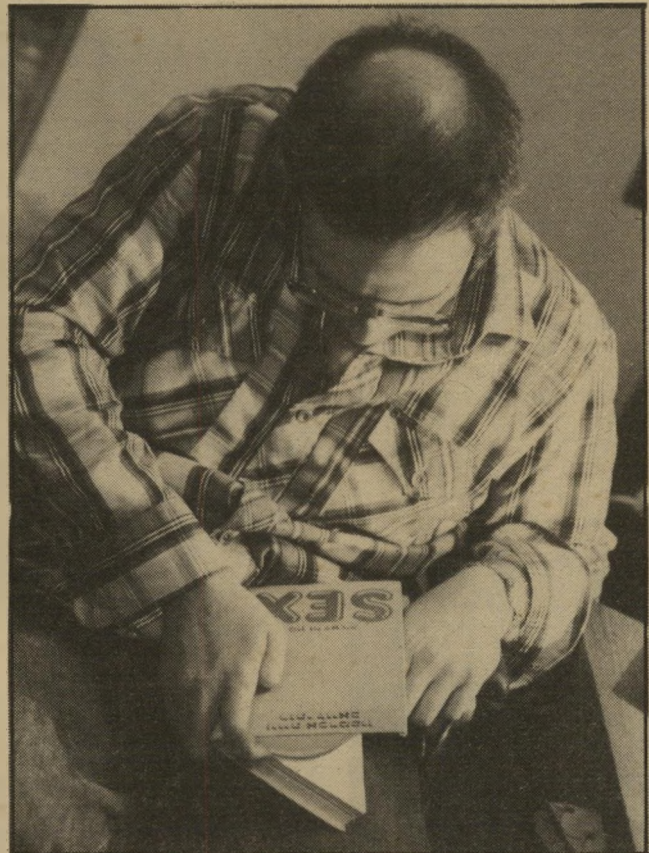
בטרם לא שם זין מסופר על נכים, העושים את הדבר הזה בריוק. הם מומינים שתי זונות הביתה. האם ראה סימנטוב את הסרט? מה דעתו על כך? "ראיתי והתרשמתי לטובה. אפשר להגיד שהוא בהחלט משקף את עולמו של הנכה. על כל הצדדים שבו. אך שם, בסרט, מדובר על נכדיצה, ולא על נכה רגיל, ויש הבדל עצום — פשוט עצום! — בין שניים אלה." מה אמרו על כך הרשויות המטפלות בו?

היתה התנגדות עצומה. יש כמה נושאים שאסור לדבר עליהם, לא בשר-חות קבוצתיות כמועדות הנכים, ולא עם הפסיכולוג שימחה אישית. חבל שזה כך. כי פשוט אין נגיעה בבקיעות הכואבות ממש."

ילד-טוב חיפה

דויד סימנטוב היה ילד רגיל, אולי קצת חכם יותר משאר בני-גילו. הוא הלך לביהמ"ד, רכש חברים, הסתדר עם אבא ואמא בבית. ילד טוב-חיפה.

בגיל 11 התחילו בעיות של יציבה. לפעמים היה נופל, סתם כך, בלי סיבה

נכה-סופר סימנטוב

מחייחטים לנכים כאל מצורתיים

גלגלים, שניצב ליד המישכן, ושלט קטן בידו. רק מנחם בגין, או ראש האופוזיציה, בא לשמוע אותו והקשיב קשב רב לסיפור. "יהיה בסדר", הוא אמר או לדויד, "אתה יכול ללכת הביתה". חורשיים לאחר מכן כבר היתה לדויד דירה חדשה. הוא אסיר-תורה לבגין עד היום.

מאז הוא מקפיד לשלוח לו מיכתב-ברכה ביום-הולדתו, ואף נפגש איתו פעם להודות לו על היוזמה שנטקס.

דירה יש, אבל כסף לחיות אין. דויד גיטה מזלו בעבודה. בית-ספר רגיל בחיפה היה היחיד שהסכים לקבלו ל' ניסיון כמורה להיסטוריה. הניסיון נכשל.

"אני ממש באכסטזה כשאני בהר-צאה. הריבור שלי קולח ושוטף, אין לי (המשך בעמוד 29)

ילך", ואחר-כך מתוך משהו כפייתי, לדעת עוד ועוד. קצת עזרה וקצת הת' השבות של המורים איפשרו לדויד להתגלות כבעל מוח וזיכרון טוב, ו' יכולת-ניתוח מצויינת. לא הכל שפיר. בכמה חוגים בארץ ניבסטיטה, שניסה לסיים, נכשל. את קורס הפסיכולוגיה לא היה מסוגל לסיים.

"בבחינה הסופית נתנו לי זמן בלתי-מוגבל. אמרו לי. תשב עד שתגמור". ואני יושב, והראש קודח, ופשוט לא מסוגל. התייאשתי. אולי זה הגיל."

רק בגין הקשיב

מולחמה שלו, כמו בתחום ה' שיכלי והריגשי, התנהלה גם ב' תחום החומרי.

"שושלת" בארץ-הקודש

סיפורו של דויד סימנטוב הוא בדיוק כהגדרתו. אילו היו בוחנים אותו לפי אמות-מידה אמנותיות גרידא, הוא היה נכשל. אך אין כל התיימרות כזאת. המון פורנוגרפיה מרומזת, אף פעם אחת לא נמשר. המון ביטויים תיאטרליים על סף שמאלץ, ולפעמים לא רק על סף.

הסיפור, כמו בשושלת, בלתי-אפשרי לחלוטין: קרן-אור, בחורה ש-התנשלה לגובה של 170 ס"מ, דקת-גיזרה ובעלת גוף ושיער שחור ארוך, שגלש והגיע עד לקצות שדיה העגולים והמוצקים, מחליטה לפנות אל יועץ נישואין. היא התחתנה בגלל ילד לא-מתוכנן. ד"ר קוראים לו, נבל אמיתי. תמיד מתעסק מהצד, תמיד לא בבית, מתנכר לילדים ועוגב על האסיסטנטית.

קרן-אור מונה לפסיכולוג, רוק מבוקט, המחליט לקשור את חייו בחייה. אהבה מטיפול ראשון. העלילה מסתבכת. לפסיכולוג יש גם אמא, שלא בדיוק מרוצה מזה שהוא מתחתן עם מישהי שכבר יש לה שלושה ילדים. בעלה הנוכל של קרן-אור מחליט, בלחץ האסיסטנטית, לתת סוף-סוף גט לאשתו ומתחרט. הילדים בוכים במשך כל הספר וגם הם, כמו כולם, מדברים עברית יפה ונקיה של שבת.

בסופו של דבר נהרג בעלה של קרן-אור בתאונת-דרכים, ומשום מה היא מחליטה לעזוב את הפסיכולוג השרמנטי, ולגדל את ילדיה לבד. הפסיכולוג מתחתן ומתגרש ועושה גם ילד באמצע, שבסופו של דבר מתחתן עם בתה של קרן-אור. אולי חסר קצת ציחצוח, ואולי יש יותר מדי מאתטייות, אבל הרעיון והעלילה אינם שונים בהרבה מהרבה רומאנים רבי-מכר.